

ВЕДИШЕНКО ЮРІЙ ОЛЕГОВИЧ

26.08.1993 – 26.09.2024

Юрій Олегович Ведишенко народився 26 серпня 1993 року в місті Херсон. Із дитинства жив у селі Добропілля Скадовського району Херсонської області, де минули його всі роки, формувалися характер, ширість і повага до людей. Саме тут він виріс, зміцніло дружба і навчився цінувати найважливіше — родину, працю та рідну землю.

Освіту здобув у Луганській державній університет внутрішніх справ імені Є. Дідоренка, отримавши ступінь бакалавра за спеціальністю «Правоохоронна діяльність». Після завершення навчання розпочав службу в підрозділах поліції особливого призначення в місті Київ, де працював із повною самовіддачею, дисципліною та внутрішньою чесністю.

З початком повномасштабного вторгнення росії Юрій став до лав Об'єднаного штурмового батальйону Національної поліції України «Лють» у складі штурмового полку «Цунами». Служив старшим сержантом, поліцейським взводу 3 і роті 3-го батальйону 2-го полку. У складі підрозділу виконував бойові завдання на найважливіх напрямках: Вовчанськ, Покровськ, Карлівка, Птич, Гринь, Конишівка, Дамба та інші гарячі точки фронту.

Під час служби проявив себе як відважний борець і надійний побратим. Виконував завдання бойового медика, рятуючи поранених під час бойових виходів. Завжди нісся туди, де було найбільш небезпечно, не залишаючи своїх. Він часто говорив: «Я в жодному разі не покину своїх побратимів!» — і ці слова найкраще передають його характер і відданість службі.

26 вересня 2024 року під час виконання бойового завдання в районі міста Торезьк Донецької області Юрій загинув від поранення нестримного життя. За мужність і героїзм внесом у відбиття збройної агресії проти України посмертно нагороджений нагрудним знаком «Комбатантський хрест», а також відзначений орденом «За мужність» III ступеня та орденом «За оборону України» — за рішучість, відданість присязі та незламність у захисті держави.

У мирному житті Юрій був людиною глибокої душі та великого серця. Захоплювався нумізматикою, майстрував вироби зі шкіри, любив готувати, збирати гриби, допомагав іншим і долучався до волонтерств. Мав «золоті руки» і ніколи не залишався осторонь чужої бід. Навіть на війні дбав про покинутих тварин, качучи, що в них «надзвичайно глибокі очі. Його доброта проявлялася не в словах, а в щоденних вчинках.

Про війну майже не розповідав, намагався уберекти рідних від зайвих хвилювань. Найбільшою цінністю в його житті була родина: дружина Тетяна, донька, син, мама Василина, сестра, бабуся та близькі. Усе, що він робив, було заради їхньої безпеки та спокою.

Рідні згадують Юрія як чуйного, уважного та доброзичливого. Людину, яка вірила підтримці і словом, і ділом, ніколи нікого не залишала в біді й до останнього берігла своїх найдорожчих. Він більше доводив любов вчинками, ніж словами, опитувався тихи, кого залишили, і завжди залишав після себе тепло.

Юрій Ведишенко назавжди залишиться в пам'яті громади як символ внутрішньої сили, гідності та мовчазної мужності. Його життя було коротким, але наповненим знанням, добром і любов'ю до людей. Світла пам'ять і вічна слава захиснику України!!!

Ведишенко Юрій Олегович (26 серпня 1993 р. - 26 вересня 2024 р.)

Дата народження: 26 серпня 1993 р.

Date of death: 26 вересня 2024 р.

Date of burial: ?

From: Херсон, Херсонська міська громада, Херсонський район, Херсонська область

Died in the area of: Торезьк, Торезька міська громада, Бахмутський район, Донецька область

Звання: Старший сержант

Військова частина: Об'єднана штурмова бригада Національної поліції України «Лють»

Sources:

<https://www.president.gov.ua/documents/882025-53933>

<https://dolmativska-gromada.gov.ua/kniga-pamyati-zahisnikiv-ta-zahisnic-ukraini...>

<https://lostarmour.info/ukr200>

<https://petition.president.gov.ua/petition/235846>

<https://memorybook.org.ua/soldiers/yurii-o-vedyshenko>